

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. 40. De 4. consolatione & visione sanctissimi Sacramenti, in qua vidit in
eo esse omnium bonorum adimptionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

raciter Deus est in anima: ab alio Præsen-
tiam Dei
anima si
delis in
se facili-
ter co-
gnoscit.
enim fieri non potest, nam &
omnia mēbra tunc sentiunt dis-
iunctionē, & etiam sonant mem-
bra quādo disiungūtur. Et hanc
disiunctionem magis sentio dum
eleuatur corpus sacratissimum
Christi, & specialiter disiungun-
tur manus, & aperiuntur.

*Quadragesimum capitulum. De quarta
consolatione & visione sanctissimi
Sacramenti, in qua vidit in eo esse
omnium bonorum adimplerionem.*

CV M venirem alia vice ad
communicandum, fuit mi-
hi facta locutio diuina, & dice-
batur mihi. Amata! omne bonū
est in te, & vadis ad omne bonū
recipiendum. Ego autem incœ-
pi cogitare. Si omne bonum est
in te, quare vadis ad recipiendum?
Et statim facta est responsio di-
cens. Vnum non repellit aliud.
Et quando appropinquabam ad
communicandum, dictum est

mihī ita. Modo est super altare
filius Dei, & secundum humani-
tatem, & secundum diuinitatem,
& est associatus cum multitudine
Angelorum. Et cum haberem
magnum desiderium videndi eum
cum Angelis, sicut mihi dictum
erat: tunc ostēsus est mihi Deus,
vt videbam eum, non videbam
autem eum secundum aliquam
formam: sed videbam vnam plenitudinem,
vnam pulchritudinē,
vbi videbam omne bonū & dictum
est mihi. O amata ita stabis
corā eo in vita æterna: quantam
autē cōsolationem recepit tunc
anima mea, explicari non potest.

A paruo autem tempore quādo
communico, hostia extenditur
in ore, & non habet saporem
panis, nec carnis istius quam
comedimus, sed alium saporem,
quem nescio assimilare alicui rei
de mundo: & non est dura hostia
sicut prius, nec descēdit per
frustrula sicut cōsuevit: sed integrè
cum tanta suauitate, quod nisi

effet vt audiui, quia citò debet homo glutire; libentissime tene-rem eam in ore cum magna mo-
ra, & sic descendit integrè cum illo sapore carnis incognito, nec oportet postea modo aliquo bi-
bere: nisi esset consuetum, vt me-
lius assumatur. Quando autem descendit, dat mihi vnum senti-
mentum magnum placabile, dif-
cernitur autem extra in corpo-
re: ita quod facit me tremere ve-
hementissimè; ita quod cum ma-
gno labore possum recipere ca-
licem. Nunc autem quando fa-
cio mihi signum crucis, & pono
manum in capite, quando dico
In nomine Patris, nihil noui sen-
tio: quando vero pono manum
super cor, dicendo & filij: statim
sentio ibi vnum amorem, vnam
consolationem, quod videtur
mihi, quod ipsum ibi inueniam.
Hoc autem non dixissem: nec
scribi fecissem sicut nec alia, nisi
fuissem monita.

Nota.